

in vokal je slednji Bobovčan. Še le proti noči se begunci malo pomirijo, in splezajo nekteri na najviša drevesa, drugi na bližnjo goro, da bi videli plamen ali vsaj dim goreče domačije. Vendar kako se zavzamejo, ko ne zagleda nobeden ne sledú ognja, marveč le čist zrak in jasno nebo! Začela se jim je povračati tolažba in nada, češ, da so morebiti sovražniki, zadovoljni z obilnim drugim plenom, prizanesli njihovim kočam. Naposled sklenejo, poslati v noči proti Bobovcu ogleduhe, da bi izvedeli, kako in kaj? (Dal. prih.)

Dopisi.

Dunaj 23. marca. — Po širocem mestu daleč raztreseni dijaki raznih slovanskih narečij zbrali so se na večer pred sv. Jožefom od vseh strani tako mnogobrojno, da velika dvorana „pri treh Angeljih“ skoro ni imela zadosti prostora za vrle sine majke Slave, kateri so prišli preuzvišenega škupa J. J. Strossmajerja slavit, po pravici ponosni, da imamo moža, kateri je dika našemu južnemu narodu, ktereга slavijo vsi Slovani. V krasnem govoru je popisal na kratko nek Hrvat njega život in delovanje, ter sklene z željo, naj bi mili Bog na blagor našega jugoslovanskega naroda dolgo časa življenje mu ohranil Gromoviti „živio-klici“ so pritrjevali tej želji. Bolje bi bilo, da ne bi bil te dobre volje kalil govor nekega vročokrvnega Poljaka, kateri nam je hotel po njihovi navadi majhen kamen v mlado cveteč ograda slavjanske vzajemnosti in bratinstva vreči s tem, da nas je hotel o simpatijah (!) Poljakov do Magjarov prepričati. To je bil za kratek čas ogenj v strehi. Močno gibanje in velika nezadovoljnost postane med vsem društvom, dokler mu ne odgovori nek Hrvat, rekoč: Kdor simpatizira z narodom, kateri se je za obstanek Turčije z našim sovražnikom Turkom zvezal, ta ne more pri nas simpatije najti; kdor pa z našim sovražnikom simpatizira, ta je naš sovražnik! — Al tudi to zoperno epizodo smo hitro pozabili, in sopet se je v krasnih govorih o njegovih zaslugah in z lepim petjem Strossmajer častil. — Treba je, da se spominki postavijo temu slavnemu možu, kateri stoji protivnemu, naravnemu in nenaravnemu viharju kakor skala, — kateri živi v naših srcih neugasljivo v podobi sloge, in posebno v podobi edinstva Jugoslovancov. Složnosti nam pa je posebno treba v taki dōbi, v kateri se tiste pravice, ktere se predrznemu narodu brez merila dajajo, našim narodom proti pravilu ravnopravnosti s silo jemljejo, — v dōbi, v kateri so si vsi neslovanski narodi na zastavo svojo napisali: „Slovane in njih pravice zatreti“, v dōbi, v kateri države nesrečnega naroda samo za tega voljo od stoletnega jarma osloboditi nočejo, ker je slovanski! — Tukajšnje slovansko pevsko društvo napravi 3. aprila veliko besedo.

Iz Trsta. Gosp. Peter Žeravec, rojen Kranjec, je imenovan za predsednika c. k. deželne sodnije v Trstu. — Gosp. prof. Janez Jesenko je imenovan za profesorja na c. k. viši gimnazii tržaški.

Iz Jelšan 5. marca. (*Slovesnost pri prvi besedi v čitalnici.*) Dolgo časa smo čakali dovoljenja za napravo čitalnice; nekteri Jelšanci so že potrpežljivost zgubili, in so za gotovo mislili, da nam čitalnica, taka dobra naprava, ne bo dovoljena. Al na enkrat, kakor solnce, ki zjutraj na zemljo posveti, se razglasi po naši okolici, da so pravila naše čitalnice potrjena. Brž se podá tukajšnji odbor k gospodu predsedniku, in sklene prvo besedo na pustni pondeljek napraviti. Nedeljo pred tem pondeljkom že je naznanjala slovenska zastava tukajšnjim prebivalcem, da se bliža dan narodne slovesnosti. Pondeljek pride. Veter je kakor nalašč pjenjavil, in vreme nam je bilo ugodno, kakor da bi

nam hotlo reči: veselite se v narodnem poštenju! Okoli sedme ure začnejo dohajati tudi vrli bistriški gostje; vsem se je že od dalječ na narodnem domu lesketal srčen „pozdrav.“ Dvorana je bila krasno z lavorovim in bršljanovim perjem ozaljšana, v narodnih barvah oblečena, in na zidu brala so se imena slavjanskih pravakov z lavorjevih peres zložena. Na odru pa je stala podoba presvetlega Cesarja, imajoča na desni cesarsko in na levi narodno zastavo. Visoko nad to podobo pa se je lesketalo naše geslo: „Naprej!“ — Sedma ura pride. Domači pevci v velikem številu, opravljeni v narodni obleki se zberejo na odru in vrežejo prav moško in z veliko pohvalo sprejeto hrvatsko pesem: Budnica. — Potem stopi na oder predsednik gospod dekán, in blizo tako-le govori:

„Prečastiti gospodje in spoštovani udje tukajšnje národne čitalnice! V veliko čast si štejem, da ste me tukajšnje čitalnice predsednika izvolili; z veseljem nastopim vodstvo po slavnem c. kr. namestništvu v Trstu dne 14. svečana t. l. potrjenega društva, čegar namen je: omika slovenskega jezika, da se povzdigne na enako stopnjo in k enakim pravicam, kakor jih imajo drugi národni jeziki; — da se po njem čedalje bolj oživlja slovenski duh in ljubezen do domovine; — da se podučuje ljudstvo v mnogih vednostih, kar se le doseči more, ako se mu dobre bukve in časniki po prav nizki ceni v roke podajajo. Kar se pa pravic narodnega našega jezika v uradnih tiche, zadeva naše zahtevanje zdaj le tiste kancelije, ktere imajo z ljudstvom opraviti. To pa je vendar živa pravica, da ima naše ljudstvo pravico terjati, da se vsa pisma, ktera ono v roke dobiva, v slovenskem jeziku pišejo, zato, da jih more razumeti. Dostikrat dobí kmet nemški list v roke, ktereга še ne pogleda ne, ampak vrže ga v kot, in tako se zgubi; zato veliko tacega ne vé, kar bi mu trebalo. Koliko ljudi po deželi bi se rajši nauka v branji poprijelo, ako bi videli, da jim koristi. Slovenščina v šolah, nemščina pa v uradnih: to nikakor ne gré skupaj! Potrebno in mogoče je toraj, da se sledeča pisma brez zadržka v slovenskem jeziku narejajo: pobotna pisma, pogodbe, dolžna pisma, ženitna, sporočilna, kupna, menilna, mitna in vsa dedinska sporočila, in sploh vsi listi, ki se zavoljo kakega utrjenja pravic Slovincem v roke dajo. Ako pa hočemo mi Slovenci, da se bo beseda spolnila, potreba je, da se slovenski jezik oživi, omika, povzdigne, da doseže čast in pravico, ki mu greste. K temu je pa združene moči potreba. S polnim zaupanjem, častita gospoda! se moremo na vrle domorodce krog in krog po Slovenskem zanašati. Od takih vrlih možakov že govori kraljevi prerok v I. psalmu: „Srečen je mož, ki ne dela po nasvetu hudobnih — — — temuč po Gospodovi postavi svojo voljo ravná; podoben je drevesu, ki o pravem času sad obrodí; karkoli počne, pojde po sreči.“ — Njegov spomin ne bo prešel, in po njegovem imenu se bo prašalo od naroda do naroda. Ponavljajmo njih imena enako Grkom in Latincem, ki so se svojih mecenatov hvaležno spominjali. Kakor žvrgolí v logu slavček pesmice sladke, tako je naš izvrstni pevec Vodnik svoje pesmi prav po domače prvi prepeval. Vse je Vodnika rado poslušalo: ob Soči in Muri, ob Savi in Dravi so njegove pesmi ogrevale dobrovoljne Slovence. Spomin svoj si je starček sam prav živo napisal, rekoč: „Latinske, Helenske, Tevtonske učim, za pesmi slovenske živim in gorím.“ — Kakor je kranjski Vodnik prav po domače zapel, tako je učeni Ravnikar prav po domače povedal, in je svojim rojakom jasno pokazal, da čista slovenščina le je na kmetih domá. Ravnikarjeve zgodbe sv. pisma so toliko bogata zaloga zlatih slovenskih jabelk, da iz njih vsak mlad Slovenec lahko obilno

domačega blaga nabere. Ravnikar in Valant, oba škofa in vrla Slovenca, sta v Ljubljani slovensko stolico utemeljila in oživila slovstvo. Koliko je tudi France Metelko za čisto slovenščino storil! On je bil tihemu potoku podoben, ki lepe senožeti in ravna polja rosi. Slavnega pesnika Prešerna in izvrstnega Koseskita, in dva korenjaka, kakor dve svitli zvezdi na nebu Slovenije: Bleiweisa in Tomanova omeniti ne zabimo. Zraven njih stoji mecen slavjanski Strossmajer in še drugih izvrstnih narodnih mož lepo število. Ne zabimo pokojnega Gutsmana, Nestora slovenske pismenosti. V kolu koroških Slovencev se sveti Jarnika Urbana lepo ime. Mož bistre glave, je cvetje slovensko saditi začel v tisti mrzli dobi, v kateri se nihče za slovenščino zmenil ni; po njegovem prizadevanju je na Koroškem slovenščina zopet ozelenela. Vsi, dragi prijatli! poznate neprecenljivega Slovenca škofa Antona Slomška! On je v svojem življenju z bistrim očesom meril na našega slovstva nasprotnike, in z ostrim peresom je branil svojega naroda pravice, kakor nam pričajo njegove knjige. Povedati vam bi še imel veliko število naših rodoljubov, katerih imena se svetijo v bukvah večne slave. Vsi nas vabijo s krepkim glasom rekoč: „Vrli Slovenci, ne zabite, da ste sini matere Slave; naj vam je drago materno blago!“ Prava vera bodi vam luč, materni jezik bodi vam ključ do narodne omike. Sovražniki Talijanov, Nemcev in Magjarov, sosedov naših, nočemo nikakor biti, tudi ne moremo želeti, da bi se nemški, talijanski jezik iz vseh naših šol pregnal; mi Slovenci samo to terjamo, da se nam dá, kar je pravično in kar nam je naš cesar sam zagotovil zaradi šol in kancelij. Ako bi nam mogoče ne bilo, svojih protivnih sosedov spreobrniti, nas ne bo to nič zadrževalo, pot pravice hoditi. Vlada nebes in zemlje, ki modro vodi osode človeške, bo dal pravični reči zmago. On bo podelil modrost našemu cesarju, da pripelje svoja ljudstva na tisti cilj in konec, ktere ga njegovo blago srcé želi. — On bo razsvetlil tiste možé, ki v postavodajavnem zboru sedé, da ustanové, kar je vsem narodom v prid; on bo vodil ministre, da nikdar ne bodo pozabili, kaj ustavnim ljudstvom gré, da nam nikoli in v nobeni reči ne bodo kratili od cesarja nam zagotovljenih pravic. Ako mora Avstrija še nemško-magjarski dvalizem skusiti, naj se zgodi! Slovani ga niso krivi, bojé se pa na vso moč, da ne bi dvalizem prepozno pokazal nesrečnega svojega sadu! — Kmet je rešen poprejšnje zemljiščine podložnosti, rokodelec se prosteje giblje v svojem delu. Brez davkov ne bo sicer noben stan, ne kmečki ne gospodski, ker ni dežele na svetu, da bi brez davkov bila. Če terjamo, da nas varuje vladarstvo v našem posestvu, in drugih reči, se ve, da moramo vladarstvu tudi pripomočke dati; Bog daj le, da nastopijo časi, ko se zmanjšajo ta bremena! — Veliko hudobnih ljudi je zdaj na svetu, ki šuntajo in podpihujejo, lažejo in se rotijo, da bi le podkopali skalo, na kateri stoji deželna in duhovska oblast. Plevel se mora toraj že od konca zatirati, da se ne razraste, sicer bo huda. Nihče od nas ne sme tedaj zdaj križem rok držati, naj bo kakoršnega koli stanú — vsi imamo velike dolžnosti v današnjem času. — Slovenci! storimo ta sklep vsi skupaj, in močni bomo stali vsem viharjem nasproti, kateri bi utegnili še čez nas priti! Bodimo pravi Slovenci! Svet ne sme nikdar pozabiti, da posebno nam Slavjanom gré čast, da smo vedno trdna podpora avstrijskemu cesarstvu. To je zapisano v zgodovinskih bukvah za vse veke. Kar smo dozdej bili Avstrii, to ji hočemo tudi v prihodnje biti, toraj veselo zapojmo cesarsko pesem, da se razlega po vsi Slovenii! Bog živi cesarja našega Franca Jožefa z vso njegovo rodbino!“ — In na-

vdušeni živio-klici zagromijo po dvorani in godba zagode cesarsko pesem. — Potem oznani gospod predsednik pozdrav, ktere ga je poslal g. Kalčič, dijak v Jožefovi zdravniški fakulteti v imenu vseh isterskih Slovencev, ki so v Beču. Živili isterski Slovenci! se odmeva po množici. — Zdaj stopijo domači pevci na oder, in zapojejo Riharjevo: „Žalosten glas zvonov“ — s pohvalo vseh nazočih. Brzo po tej pesmi se razglasi po dvorani, da so došli kastavski gostje. In res, začnejo dohajati, ter po srčnem dobro-došli! grejo na svoja mesta. — Po tem se vrsté pesmi „Zvezda“ in česka „Šablenka“, katerih zadnja se je morala dvakrat peti. — Zdaj stopi na oder mala, 8 let stara deklica Jagodica, in v svoji otroški nedolžnosti tako izvrstno deklamuje „Slovenka sem!“ da so se ljudem solze vtrinjale. Kako lepo je povdarila besede: „Od zibeli do groba, ne gane moja se zvestoba“, ne morem vam popisati. — Po programu bi se bilo zdaj moralo zapeti: „Naprej!“ in množica iti na ples; al nekaj posebno vselega je še prišlo vmes. Po želji gospoda predsednika zapojó kastavski pevci: „Žežulinka“ in „Hrvatska domovina“; prvo so morali celó ponavljati. Potem stopi na oder vrli Slavjan (rojen Čeh), zdravnik kastavski, gosp. Bahman, in nas pozdravlja v imenu Kastavcev, in živili Kastavci! se razlega krog in krog. Zdaj pa deklamuje česko „od pive“ tako izvrstno, da je moral večkrat prenehati, ker dobro-klici niso mu dali zapored govoriti. Po tem še eno drugo hrvatsko deklamuje, tako izvrstno, kakor prvo. Deklamoval je še nek rešk dijak hrvatsko „Sloga“, ktera je bila, kakor nalašč za ta dan; kajti videla se je prava bratovska sloga med Kastavci, Bistričani in Jelšanci. Kakor je imenovani gospod govoril, tako, se nadjamo, bo tudi ostalo, saj: „Sloga jači, a nesloga tlači.“ Za sklep smo še združeni Kastavci in Jelšanci, kakih 20 pevcev skupaj, zapeli: „Naprej!“ in potem vsi veseli se odpravili k večerji, kjer se zdravic ni manjkalo. Ves vnet se potem, ko je naš gospod nadžupan z domačim plesom začel, mladi svet zasučé, ter se v slavjanski slogi veselí, dokler mu ni petelinček ranega jutra oznanil.

Zahvaljujemo vsem Kastavcem in Bistričanom, kateri so našo slovesnost tako povekšali, in se priporočamo v ljubav njihovo še drugi pot. Čudno je bilo le to, da ni bilo ne enega uradnika iz Novega grada in ne enega duhovna iz naše dekanije, razun naših domačih. Da unih ni bilo: tej zastavici ni težko uganjka; al da teh ni bilo — —?!

Iz Kranja. — 23. dne t. m. je nagle smrti umrl gosp. dr. Napret, mnogo let c. k. okrajni zdravnik tukaj.

— C. kr. deželna vlada je potrdila nova čitalnična pravila. V nedeljo, 31. marca ob 11. uri dopoldne, je izredni občni zbor v ta namen, da se izvoli odbor po smislu novih pravil. V zbor vabimo vse častite ude. Odbor.

Iz Ljubljane 27. marca. Včerajšnji in današnji dan sta zopet preimenitna dva dneva za deželo našo. Nove volitve za deželni zbor se vršijo! Dva volilna odbora: národni in centralni priporočala sta volilcem svoje možé: narodni odbor po vsej deželi v zvezi z rodoljubi, centralni v zvezi z vlado in uradniki in vojaki. Kaj je dosegel ta in uni, kažejo razglasi in telegrami konec našega lista. Ako bode konec novih volitev tak, kakor je vesel začetek, zopet je zmaga naša. Ta zmaga pa je zdaj še veliko več vredna kot je bila prva, zakaj narod naš zdaj prav odločno odgovarja s temi volitvami, da potrjuje obnašanje svojih poslancev v razpuščenem deželnem zboru, in da, ako bi trebalo desetkrat voliti, bodo desetkrat voliliravno tako. Ako smo

iskreno pohvalo dali Čehom in Moravanom, moramo jo dati tudi Kranjcem našim. Politično zrelo ljudstvo je. Slava mu! — Danes volijo mesta in trgi. Nadjamo se, da ne bodo zaostali za našimi občinami na kmetih, in da tudi bela Ljubljana nam pošlje oba slavnoznana svoja mestjana: dr. Toman in Kluna s toliko večino v deželni zbor, s kolikoršno kmečke občine pošljejo svoje!

— Cesarski gospod namestnik je unidan dal v posebnem dopisu novim okrajnim gosposkam poduk, kako naj se obnašajo v svoji službi. Zastran domačega našega jezika v kancelijah jim ukazuje sledeče: „Kar se tiče jezika, mora se željam slovenskega ljudstva, kar največ je mogoče, pravica skazovati. Kar kancelii kdo v slovenskem (domačem) jeziku podá, to se mu mora tudi v slovenskem jeziku od gosposke rešiti. Če se ljudem kaj natisnjenega (drukanega) pošlje, mora se tisti tisek rabiti, ki je slovenski narejen. V zapisnike (protokole) naj se to, kar se slovenski pové, tudi slovenski zapiše. Sploh naj bo uradnikom resna skrb, da se popolnoma naučijo slovenskega jezika ne le v besedi, temuč tudi v pisanji.“ — Ta ukaz je pravičen; skrbi nas le to, ali ne bo le samo na papirji ostal, kakor že marsikter drug? Da so se že po razposlanem tem ukazu izkaznice pri volitvah za deželni zbor vsem našim ljudem po kmetih, mestih in trgih pošiljale v nemškem jeziku kot „Legitimationskarten“, to povišuje našo skrb, da ne ostane zopet vse le — pri besedi. Že preveč smo zaupanje zgubili pri ukazih, kjer je sicer mala pa tehtna beseda: „so viel als thunlich“ vmes.

— V Ljubljano prisedši Novomeščani nam pripovedujejo, kako zelo je osupnila mesto ta novica, da g. Grega Kršič, sodniški tajnik, in g. Ogrinec, sodniški svetovalec, oba spoštovana uradnika, prvi še mlad, le kakih 13—14 let v službi, sta djana v penzijo. Vse vgibuje: kaj da bi utegnilo temu vzrok biti? Vendar ne poštenj njuni národni značaj?! — Gospod Kastelic pride za adjunkta v Celj.

— Pomočno društvo za obrtnike je imelo v nedeljo svoj letni, mnogo obiskani letni zbor. Več o njem prihodnjič.

— Spominek za dr. Knoblechter-ja, izdelan po mojstrih domačih Zajcu in Tomanu, je gotov in se bo vzdal v cerkev v Št. Kocijanu, rojstnem kraju slavnega našega rojaka, ki se je skozi 10 let bojeval z nezdravim podnebjem in trdovratnostjo zamorcev in na poti v svojo domovino na Neapolitanskem 13. aprila 1858. leta umrl.

— V veliki etnografični razstavi v Moskovi, ki se odpre aprila meseca, bojo slovenske dežele, kolikor nam je zdaj znano, zastopane po národnih nošnjah kranjskih (iz okolice ljubljanske) in pa koroških (iz zilske doline). Kdor se želi meseca maja po znižani ceni v Moskovo peljati, naj se oglasi pri vredništvu „Zukunft“ na Dunaji, pa kmalu.

— (*Beseda v čitalnici.*) Beseda, ki je bila v nedeljo v čitalnici naši, vršila se je prav dobro. Gospodje pevci zapeli so nam dva zbora: „Ljubico“ in „Strune“; posebno drugi zbor našega prerano umrlega Kam. Mašeka segal nam je globoko v srce; peli so ga pa tudi prav iz srca. Gospodičina Š. pela je z milim in prijetnim glasom svojim Mašekovo: „Zgubljeno vero“ in se nam pokazala zopet umetnico v petji. V našem pevovodji gosp. Prohazku smo slišali včeraj mojstra na goslih. Sonato Beethovenovo za gosle in glasovir izpeljal je s pomočjo izvrstne naše pianistinje gospodičine H. prav mojstersko. Cveterogodba Mozartova

pokazala nam je, kako dobre moči ima naša čitalnica. Naj bi nas ti gospodje večkrat razveselili s tako mило in v srce segajočo godbo! Prav vrlo se je obnašal tudi naš domači orkester. Titelnova slovanska overtura zbudila je pri „Hej Slovani“ navdušenost vsega občinstva. Glediščina Igra „Zakonska sol“ vršila se je prav dobro. Gospodičina P. je bila zares prav ljubeznjiva ženica. V njenih rokah je vsaka naloga gotovo v dobrih rokah. Tako je bilo pa tudi danes. Pa tudi gospoda D. in O. izpeljala sta svoje nalogi primerno, tako, da je bila igra z veliko pohvalo sprejeta. Dvorana bila je polna, zadovoljstvo občno. Slava gospodičinam in gospodom, ki so tako lepo izvršili program današnji, pa tudi čast in hvala gospodom, ki so ga tako zanimivo sestavili!

— Prevažni boj za volitev deželnih poslancev jemal je našemu listu tako ves prostor, da je moral zanemariti marsikaj. Tako nismo omenili veselice Sokolove pustni torek, ki že več let ima velik renomé. Letošnja je bila še bolj polna (oddalo se je 400 vstopnic), še bolj zanimiva po vkusnih kostumih in maskarah, in še bolj živahna od poprejšnjih let. Pražki „Sokol“ je našemu poslal srčen pozdrav, in to je jako povzdignilo radost večera!

— (*Vredništvu je došlo iz častitih rok to-le pisemce*): Ljube „Novice“! Sporočite „Laibacherici“ mojo posebno hvalo. Cesar jaz sam — ustmeno in pismeno — nisem mogel doseči, to je naglo dosegla Vaša kratka opazka v poslednjem listu. Zdaj vem, da ima naša cesarska knjižnica tudi dr. Miklošičevo knjigo: *Monumenta linguae palaeslovenicae e codice Suprasliensi* (1851), — in da izmed družih njegovih spisov v nji samo teh treh še ni: 1) *Joannis Chrysostomi homilia in ramos palmarum* (1844, t. j. 1845); 2) *Chrestomathia palaeslovenica* (1854); in 3) *Monumenta serbica* (1858). Cf. *Laib. Zeitg.* 22. März Nr. 67. — Jaz pa doslej še tudi teh-le v nji nisem mogel dobiti: 4) *Lautlehre der altslov. Spr.* (1850); 5) *Chrestomathia palaeslovenica cum speciminibus reliquarum linguarum slavicarum* (1861); 6) *Evangelium s. Matthaei palaeo-sloven.* (1856); 7) *Die Bildung der Nomina im Altsloven.* (1858); 8) *Die Bildung der slavischen Personennamen* (1860); 9) *Acta et diplomata graeca medii aevi* (Mikl. et Mueller. I. 1860. II. 1862.); 10) *Die slavischen Elemente im Rumunischen*; 11) *Die Rusalien, ein Beitrag zur slavischen Mythologie*; 12) *Die Verba impersonalia im Slavischen* itd. — Ker Vam je „Laibacherica“ tako zelo prijazna in postrežna, poprosite jo, da blagovoli povedati slovenskemu svetu, da so tudi te Miklošičeve knjige v naši cesarski knjižnici; saj menda je prav in se spodobi, da ima celó vse tudi male spise slavnega Slovence dr. Fr. Miklošiča. Z Bogom!

Resnicki.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Nove volitve zaradi razpuščenih deželnih zborov potrebovale so toliko razprav v listu našem, da smo z nekterimi novicami na dolgu ostali. Al tudi še danes moramo začeti z novimi volitvami, ker nič drugega ni za Avstrijo dan danes tako važno, kakor so — in to v prvi vrsti — volitve za česki deželni zbor, potem volitve za moravski in kranjski. Kaj mislite: kako so se vršile volitve na Českem in Markskem? ali so se morebiti dali volilci v kozji rog ugnati, da so, morebiti oplašeni po vsakovrstnih silnih in nesramnih agitacijah, namesti poprejšnjih nove volili?